

Danutė Stefanija RUBLIAUSKIENĖ

Šis rašinys apie bene svarbiausią žmogaus gyvenime šventę – Rugsėjo 1-ąją. Mintyse tebematau visais keliais ir takeliais skubančius su gėlėmis rankose vaikus. Vieni jau drašūs, pasitempę skuba susitikti su per vasarą nematytais draugais, kiti – stipriai įsikibę į rūpestingos mamos ranką. Juk nežinia, kaip ten bus, kas sutiks ir kas gi ta mokykla ir jos aplinka.

O šįmet – kitaip. Truputį po 7 val. ryto nulingavo per kaimą didelis mėlynas autobusas, išveždamas dar gerai nepabudusius, gal ir be pusryčių, mažus ir vyresnius mokinius. Po valandėlės jau kita kryptimi nuskubėjo mokyklinis geltonasis. Tušti mano prisiminimuose skardėję vaikų balsais keliai, keleliai.

Anokia šventė ir mums, buvusiems Antalieptės vidurinės mokyklos mokytojams, sutarusiems susirinkti prie kapinių, kur padėjome gėlių į Amžinybę išėjusiems ir, sustoję prie kauburėlių, pasidalijome prisiminimais.

Kartu su mumis vaikščiojo ir ilgametis buvusios mokyklos direktorius Vincas Kibirkštis, kaip visada santūrus, susimąstęs. Neseniai iškilmingai atšventęs gyvenimo 80-metį, bet labai aktyvus Antalieptės gyvenime, vadovauja muziejui, labai noriai bendrauja su atėjusiais lankytojais, vis dar kažką rašo, renka, komplektuoja, pildo lentynas. Triūsia bityne, kurį mielai rodo norintiems pasižiūrėti, mielai moko bendravimo su bitelėmis paslapčių. Yra išleidęs 3 knygas, gal rengia dar

Dažnai girdime posakį, kad nėra nepakeičiamų žmonių, tačiau mes įsitikinome, kad yra. Visų švenčių, minėjimų dienomis orą drebindavo orkestro, kuriam vadovavo mokytojas Petras Guogis, garsai. Nebėra jo, iširo ir orkestras. Bandyta atgaivinti, bet taip ir nepasisekė, jau ir dūdos išsimėtė... Liūdna orkestro melodija pranešdavo, kad į kapines lydimas dar vienas išėjusysis.

Neseniai labai staigiai klatinga liga pakirto ir ilgametę direktoriaus pavaduotoją Zitą Gradeckienę, kietą matematikę, reiklią sau ir kitiems, kartais griežtoką, bet teisingą. Ji būdavo apsigaubusi pečius trikampe vilnone skara, dažnai per naktį perskaitydavusi daugybę rekomendacijų ir nuorodų ir ragindavusi eiti pas direktorių įrodyti savo tiesą.

Mūsų kapinėse ilsisi nemažai mokytojų – Julija ir Vincas Vepštai, Vytautas Kondroška, pradinių klasių mokytojos Valerija Sadelskienė, Irena Galinienė ir Domicėlė Rim-

kuvienė, rusų kalbos mokytojos Eliolija Paskačienė ir Albina Gabienė, neilgai dirbusi Saulė Urbonaitė, muziejaus mokykloje steigėjas Algimantas Žilėnas.

Toks buvo mūsų „šventinis“ pokalbis su buvusiais bendradarbiais. Visą laiką lijo sodrus lietutis, tarsi verkė kartu su mumis, bet mums jis netrukdė. Likusias gėles nunešėme ir padėjome ant mokyklos laiptų. Liūdna, nes mūsų jau nebešaukė mokyklinis varpelis ir vaikų klegesys...

Yra datų, kurios kasmet kartojasi, bet yra tokių, kurios pasitaiko vieną kartą žmogaus gyvenime. Šių me-

Kitokia šventė

vienu – juk per akis visokios gyvenimiškos patirties. Kartu su juo – kūno kultūros mokytoja Marytė Misiūnaitė, pradinių klasių mokytoja Marytė Šagauskienė, raštvėdė Dalė Rusakevičienė ir aš su glėbiais rudenių gėlių.

Pirmiausia sustojome prie 1961 m. išėjusio į pensiją mokyklos direktoriaus Nikiforo Karumino kapavietės. Negaliu daug apie jį parašyti, nes aš tais metais tik pradėjau dirbti. Atmenu, kad jis dažnai ateidavo tiesiai į mokyklos raštinę, kur būdavo visi vyrai. Ir skardendavo juokas, matyt, nuo vyriškų anekdotų...

Kita mūsų sustojimo vieta – Jasiūnų šeimos kauburėliai. Tai apylinkės šviesuolių šeima. Ilgus metus, mokydama iš karto 4 klases, Eugenija Jasiūnienė dirbo Purvynės pradinėje mokykloje, kurią po 31-erių metų pertraukos, 1946 m. rugsėjo 1-ąją, atgaivino Zarasų apskrities Švietimo skyriaus inspektorius Henrikas Jasiūnas, vėliau garsus šalies matematikas, neseniai palaidotas Vilniuje. Eugenijos vyras Vilhelmas Jasiūnas nuo 1946 m. buvo Guntulių, Butkelių ir Kyšūnų pradinių mokyklų vedėjas, vėliau – Baltriškių aštuonmetės mokyklos direktorius, o ją uždarius – Antalieptės tarpmokyklinio gamybinio mokymo kombinato direktoriaus pavaduotojas. Negalima nepaminėti čia palaidoto ilgamečio rajono Švietimo skyriaus vedėjo Zenono Damaškos, labai santūraus žmogaus, nieko įžeidžiančio nepasakavusio net ir nusipelnusiam pabarimo.

tų spalio 3-iąją švęsime mokyklos 150-metį (tikroji sukaktis – spalio 20 d.). Kviečiame visus buvusius mokinius, čia dirbusius mokytojus ateiti arba atvažiuoti su gerais, o gal ir prastais prisiminimais. Juk čia vaikus pasitikdavo pirmoji mokytoja, padrašindavusi ir mokiusi gyvenimo patirčių. Juk čia mokiniai rasdavo mielų užsiėmimų – ne tik mokėsi, bet dainavo, šoko, vaidino, sportavo, gynė mokyklos garbę spartakia-dose, konkursuose, olimpiadose, čia išmoko vertinti draugystę ir gerbti kitus, o žiūrėdami pro mokyklos langus, kūrė savo svajonių ateitį. Mokyklos sienos girdėjo jų meilės prisipažinimus ir amžinos draugystės priesaikas. Sušokusi mokyklinį valsa, su brandos atestatais rankose, palūdėta mokytojų žvilgsnių, ne viena abiturientų laida, kaip tie paukščiai, išskrido paskui savo svajonę.

Metai praėjo, o prisiminimai liko. 2011 m. rugsėjo 1-ajai uždaryta mokykla džiaugsis sulaukusi buvusių auklėtinių, todėl maloniai kviečiame spalio 3-iąją, šeštadienį, iki 11 val. ateiti prie mūsų mokyklos su prisiminimais ir nuotraukomis iš mokymosi ar mokytojavimo laikų, su kukliais suvenyrais mokytojui ar suolo draugei/draugui, į kelionmaišį įsidėjus sumuštinį sau ir kaimynui. Kuo daugiau mūsų susirinks, tuo bus smagiau. Mielieji mūsų mokiniai, dar gyvi buvę mokytojai kviečia ir laukia Jūsų buvusioje vidurinėje mokykloje. 11 val. eisime į Šv. Kryžiaus Atradimo bažnyčią klausyti šv. Mišių.

Daugiau informacijos telefonu (8~678) 77158.